

Dveře , Jan 20,19-22

Jan 20:19-22 Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého.

Myslím, že není těžké, vžít se do pocitů učedníků a tak to zkusme.

Onoho nedělního rána se odehrálo v Jeruzalému něco nesmírně významného. Hrozná moc smrti byla přemožena. Ukřižovaný Ježíš vstal z mrtvých. Skalní hrob, ani smrt jej nedokázala zadržet. Spolu s hrobem se otevřela i samotná nebesa pro ty, kterým hřích cestu před tím uzavřel. Můžeme zpívat „**Ježíš žije, a s ním i já**“ Takové je poselství Velikonoc.

Vraťme se však k našemu textu. Není to paradox? Venku se dějí úžasné věci, nedozírného významu a co dělají Ježíšovi učedníci? – Shromáždili se, za dobře zavřenými dveřmi, protože mají velký strach. Není nic špatného na tom, když za sebou zavíráme pořádně dvéře, třeba když se chceme modlit, aby nás nic nerušilo. Možná, že se učedníci chtěli také modlit, ale dvéře pevně uzavřeli, protože měli strach. Malé shrnutí:

Ježíš přemohl smrt a otevřel dveře nebes, abychom my lidé mohli žít. My však ze strachu, dvéře zavíráme. A kdyby jen dvéře, strach nám dokáže zavřít i pusy, když právě tenkrát, kdybychom měli něco říct. Nemáte s tím i vy osobní zkušenost jako já ?

*Seděl jsem ve vlaku se sympatickými manžely a příjemně jsme se bavili. Hlavou mi najednou proběhla myšlenka: Tak příjemní lidé, proč jim neřekneš o J.K. Až jsem se zastyděl a hned jsem hledal příležitost, abych to napravil. Než jsem se k něčemu odhodlal, manželé vystoupili.

*Žijeme ve svobodné zemi. STB je už jen jakýmsi strašákem v zelném poli, a přesto mají lidé strach. Kolem naší modlitebny a kolen nástěnky s upoutávkou, projdou denně stovky lidí. Když jdou sami a nikdo není poblíž, tak se i zastaví a něco si přečtou. Stávají tam však i celé hloučky, čekajících na auta, která je přibírají domů. Mají dlouhou chvíli, vykuřují, ale něco si přečíst z nástěnky, to si nikdo netroufne. Ani jen letmým pohledem o nástěnku zavadit, by mohlo vzbudit dojem, že se zajímám o něco, co se přežilo. Co by si o mně kamarád řekl..? Tak to funguje i jinde. Ten strach do lidí zasévá ďábel, aby jim zavřel srdce.

Co myslíte, může žít i sbor za zavřenými dveřmi? Třeba i ten, který dopředu inzeruje, že každý je srdečně vítán?

*Čerstvě pokřtěného bratra se zeptali, co by doporučil udělat, aby přátelé hned při vstupu do modlitebny ztratili všechny obavy. Odpověď byla prostinká ale účinná. „ Postavil bych ty nejsympatičtější lidi ke vchodu, aby vítali přicházející. Řeknete nic nového, ale daří se vám to realizovat? Pověřili jste někoho?

*Nevypadá to mnohdy spíš tak, že místo přivítání nastane šeptanda: Kdo to je? Nevíš co je zač? Koukni co to má na sobě atd. ?

Jsou však ještě daleko horší věci, které dokážou přímo zabouchnout dvéře před zájemcem.

Představte si přítele, který hned při první návštěvě je svědkem nějaké hádky a nebo ještě hůř, když vycítí, že sbor je rozdělený a lidé se navzájem osočují. Takový člověk si pak může myslet, že si spletl

místo, že je na nějakých krasobruslařských závodech. Všichni se tu navzájem kritizují a hodnotí, ale žel, dávají jen ty nejnižší známky. Všímají si i těch nejmenších chybiček ale neumí pochválit. .

BaS. Když se něco takového děje, je to svědectvím o tom, že jsme již dávno zabouchli dvěře našich vzájemných vztahů.

Můžeme shrnout: Zavřené dvěře jsou symbolem strachu, vzájemné nedůvěry, a ignorace misijního poslání.

Já však nechci hovořit o negacích, ale o tom, jak úžasně dokáže Pán Ježíš i ty zabouchnuté dobře zavřené dvěře otevřít. Vraťme se k našemu základnímu textu: **Jan 20:19-22 Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromáždění za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich**

Co prožívali učedníci v té době? Čteme, že měli strach. Nebudme přísní kritikové, jak bychom se v té situaci chovali asi my? Neřekli bychom si: Našeho mistra popravili tak strašným způsobem a to svědčí o tom, že teď určitě půjdou i po nás. Nejistota z toho, co je čeká, co teď asi přijde, malovala jejich budoucnost v těch nejčernějších barvách.

BaS. Vy jste nikdy nic podobného neprožili? Jedna sestra mi řekla: „Vždyť já to prožívám skoro každý den. Tam kde pracuji jsou hrozné podmínky. Nemusí to být zrovna pracoviště. Je strašné, že taková atmosféra může vládnout i v domovech, v rodinách a dusí všechny, kteří tam žijí.

Dnes pro tyto pocity máme řadu upřesňujících výrazů.: Splín, stres, deprese a další výrazy, které se nehodí ani opakovat. Všichni však víme, že čím déle v takové atmosféře zůstáváme, tím hůř se to odrazí na našem zdraví.

Ale tenkrát v Jeruzalémě se něco stalo, co všechny vytrhlo z jejich pošmourných myšlenek. Uprostřed nich se najednou postavil Ježíš Kristus a řekl: **"Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého.**

Pán Ježíš nepotřeboval ani otvírat dvěře a celá zatuchlá atmosféra se náhle vyvětrala. Místo strachu a obav, naplnila všechny veliká radost.

BaS. Není to nádherná myšlenka, která vybízí k zopakování? Když do středu našich problémů, našich obav a neradostných výhledů vstoupí Ježíš, když mu otevřeme dvěře našich srdcí, pak všechno to depresivní náhle zmizí. Ale člověk sám, musí také něco udělat.

*V Bohumíně nad stolem přítelky, u kterého jsme sedávali při biblických hodinách, visel obrázek, kde pán Ježíš jako dobrý pastýř stojí u dveří malého domku a klepe na dvěře. Na tom obrázku mne něco provokovalo. Ty dveře neměli kliku. Ta byla jen zevnitř. Ježíš se nikomu nevnucuje, čeká na naše pozvání. To je to, co za nás nikdo druhý neudělá.

Opravdu, stojí za to, otevřít Ježíši, vždyť přináší sebou 4 úžasné léky na naše problémy, nebo jinak 4 klíče k otevření zavřených dveří, k vyvětrání atmosféry strachu a vzájemné nedůvěry. Ptáme se: Co to je za léky či klíče, které přináší tak radikální změnu?

- 1.) **"Pokoj vám."** Ježíšův pokoj
- 2.) **ukázal jim ruce a bok** Ježíšova obět
- 3.) **Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás** Misijní pověření
- 4.) **Přijměte Ducha svatého.** Duch svatý

1.) Ten první lék či klíč je skryt ve slovech "**Pokoj vám.**" Pokoj byl opravdu pro učedníky tou největší potřebou a Ježíš je tím jediným dárce, který ho vlastní. Tu jsou jeho vlastní slova:

Jan 14:27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Netoužíte i vy po pokoji? Ježíšův pokoj je jiný, než ten, který může dát svět. V čem je ten rozdíl? Pokoj tohoto světa je vždy závislý na okolnostech, v kterých se nacházíme. Proto čekáme, že až se okolnosti změní, až se dostanu na vyšší místo, až budu bohatý, až ten kdo mne pronásleduje, zemře...Pak budu mít pokoj. Ale i to, je velmi nejisté. Jen co se jedny podmínky změní, záhy se ukáže, že jsou tu další. Vzpomínám si na jednu básničku: „**Je to bída na tom světě, kam se noha šine, sotva přejdeš jedny hory, už se najdou jiné.**“ Proto lidé říkají, že jediné místo, kde člověk získá opravdu pokoj, bude až v hrobě.

Ježíšův pokoj, může, ale také nemusí, měnit vnější okolnosti, protože ještě častěji Pán mění nás samé. Celá řada problémů, našeho pokoje vězí i v nás. Kolik problémů a trápení nám způsobují naše zlovyky a charakterové vady. Žel, teprve až po činu si uvědomíme: „Kdybych chvíli počkal nebo neměl tak nevymáchanou hubu, kolika zbytečným problémům bych se vyhnul.

Mnohé zbavuje pokoje zase jejich malá víra a pochybnosti, kterým se poddávají. Je tu však lék!

Postavíme-li však Ježíše do středu našeho života, když mu otevřeme nejen naši mysl, ale i naše srdce, pak on postupně mění náš charakter a proud Božího pokoje pak hájí naše smysly.

*Chci vám povědět jednu zkušenost. Pravda, je to již skoro 40 let. Jeden náš bratr se dostal na vysokou, ale ubytování na kolejích získal jen na pokoji s dvěma druháky. Měl z toho velký strach, že jim bude muset, jako bažant, dělat sluhu a budou mu dělat naschvály pro víru. Upřímně se za to modlil a rozhodl se, že se nebude před nikým za

Pána Ježíše stydět. Schválně nechal na stolku ležet svoji bibli i biblické úkoly, aby se ukázalo, jak budou spolubydlící reagovat. A tu, světe div se. Místo posměšků se dostavil obdiv. Oba starší hoši se již delší dobu zajímali o duchovní věci a toužili poznat bibli.

*A něco pro sbor: Na jedné JIPCE Jsem četl nápis:“TADY KONČÍ TVÁ BOLEST“. Musel jsem se zamyslet. Naše sbory jsou také takové nemocnice a já bych si vroucně přál, aby ti, kteří k nám přijdou, mohli posléze konstatovat, že tady skončily jejich problémy, protože tady našli Ježíše a s ním i pravý pokoj.

2.) Tím druhým lékem či klíčem proti bázni a strachu je Ježíšův čin: „**Když to řekl, ukázal jim ruce a bok**“Nebyla to jenom jeho identifikace, podle které ho poznali, ale Pán jim takto připomenul, proč vlastně přišel na tuto zemi. Pro učedníky byla Golgota místem, kde skončily všechny jejich naděje, jejich očekávání, jejich růžové sny.

Ježíš jim přinesl pokoj, ale oni ho nedokázali přijmout, protože dosud nepochopili, že Golgota nebyla prohrou, ale úžasným vítězstvím nad údělem, do kterého, je i nás, strhl hřích.

Abychom mohli přijmout Ježíšův pokoj, je třeba si přiznat, že právě já a my všichni, jsme ti první z hříšníků, kteří potřebují spasitele. Pak porozumíme Golgatě.

Izajáš 53:4-6 Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.

Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.

Toto je to radostné poselství, které potřebuje slyšet celý svět. Ježíš položil svůj život za nás. Toto je ten klíč, který otvírá dvěře,

abychom mohli prožívat pravý pokoj. Proto jim Pán ukazuje své probodené ruce a bok.

Dnešní sekularizovaná společnost zlehčuje hřích. Berou ho jako zážitek, zábavu či potěšení a nechtějí si přiznat jeho ničivý charakter. Nezáleží na tom, co si o hříchu myslíme, protože on své zhoubné dílo koná tak jak tak. Než si lidé uvědomí, kam až je hřích zavlekl, bývá už velice těžké zařadit zpátečku.

*Možná jsem vám to již vyprávěl, ale v takové chvíli si vždycky vzpomenu na jednoho chlapce, Láďu, s kterým jsem se setkal na vojně u PTP. Kopali jsme rýhu pro kabely vysokého napětí to znamená do hloubky 1,3m. Nebyl jsem na takovou práci zvyklý. Na dlaních se mi udělaly puchýře, které se za chvíli protrhly a tekla z nich krev. Šichta pomalu končila a já neměl normu splněnou. A tu Láďa místo mne skočil do výkopu a to co scházelo, sám dokopal. Opravdový kamarád.

Vraceli jsme se do kasáren, ale když jsme šli kolem hospody, on do ní zapadl a odvedla ho z ní až vojenská eskorta. Samozřejmě jsem se snažil ho odtud dostat: „Pojď, nebo tě znovu zavřou a ty tu vojnu nedosloužíš,“ marně. Řekl mi: „Ty to nepochopíš, ono je to silnější než já“. Všechno mé snažení bylo zbytečné. To je satanovo vězení. Jednoho zlákal na alkohol, jiného na sex, dalšího na hazard. Jiné drží ve svém vězení nenávistí, kterou ti lidé v sobě živí. Jiné ždímá závist či zloba.

3.) Možná právě proto, má pro nás Pán Ježíš **3. Klíč "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás."** Pán Ježíš znovu ujišťuje učedníky svým pokojem a pověřuje je vznešeným posláním: **Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás."**

To je divný lék. Jak mně může další povinnost na mně naložená, zvednout hlavu? Ježíšovo pověření má 2 účinné faktory.

1.) Člověk spoutaný nějakou závislostí se točí stále v jednom kruhu. Dává si nová a nová předsevzetí, že s tím skončí a znovu selhává. Účinnost Ježíšova léku je v tom, že obrací pozornost hříšníka k druhým. Vždyť i oni mají velké problémy a potřebují pomoc.

2.) Tím druhým faktorem je Ježíšova důvěra, kterou nám prokazuje. Je to až neuvěřitelné, vždyť on ví o všech našich selháních a přesto s námi počítá a věří, že ho nezklameme. Dal nám osobní příklad.

Opustil nádheru nebes, sestoupil na tuto zem, pro nás se stal člověkem, aby všem hříchem ztročným přinesl svoji obětí, svobodu. Nyní tímto úkolem pověřuje své učedníky, tedy i nás.

Ve světě kolem nás, žije spousta takových nešťastných Láďů, ztročných satanem. Jejich závislost nemusí být ještě tak silná, ale bez pomoci budou i oni ztraceni. Na jedno však chci upozornit.

Ježíšovo pověření není, žádný rozkaz, „člověče ty musíš“, Rozhodně ne! Ale jestli jsi opravdu přijal moji milost, pak ve tvém srdci se rozhořela láska k tvým bližním. To je taková vnitřní kontrolka. Proto, když se nyní díváš kolen sebe, už nedokážeš být lhostejný k těm, kteří směřují k záhubě.

To, že jsi přijal do svého srdce Ježíše, však není zárukou, že již nenarazíš na žádné překážky. Zkusil jsi povědět jiným o Ježíši a to i navzdory všem zábránám, které pociťuješ. Chtěl jsi splnit Ježíšovo pověření a vyslyšet to vnitřní nutkání, ale všechna ta odmítnutí která tě potkala a špatné pocity s tím spojené, ti vzaly všechnu odvahu do dalších pokusů.

Chtěl bych vás povzbudit ujištěním, že touto trpkou zkušeností si prošel snad každý, a přesto i ty zdánlivě marné pokusy přinesly svůj užitek.

*V průběhu mého kazatelování jsem měl na mnoha místech řadu přednášek. Bylo to vždy spojeno s mnohými modlitbami a velkým napětím.

Všimnul jsem si, že tak stejně jsou plní očekávání i místní BaS. Prožíval jsem s nimi jejich radost i rozčarování.

*Na jednom místě objednali velký kinosál a přišli 4 hosté. Tolik námahy, úsilí a nanic. To zklamání se dalo pomalu krájet, tak bylo husté.

Ani já jsem však nebyl vůči zklamáním imunní. Snad nikdy nezapomenu na ty noční návraty domů, plné vroucích modliteb, ale i pochybností o smysluplnosti mé práce.

Roky běží, člověk zvolna zapomíná, ale nemáte zdání, jak mne potěší, když se setkám s někým, kdo i po letech na přednášky vzpomíná jako na mezník svého života.

*Měl jsem příležitost něco ze svých zkušeností vyprávět i v Církvi bratrské. Po skončení se ke mně velice tlačila jedna starší paní. Oči ji zářily radostí a ona mi vyprávěla, že to bylo právě na mých přednáškách, kdy se Duch svatý dotkl jejího srdce a ona přijala Pána Ježíše za svého pána. Měl jsem velikou radost, i když jsem se cítil trapně, protože jsem si ji vůbec nepamatoval. Možná, že jednou v Božím království prožijete i vy něco podobného.

*V Luži na vysočině měli nějakou větší slavnost a pozvali i mně. Byla to nádherná příležitost k setkání se starými i novými přáteli. Seznámil jsem se tam i s jednou rodinkou a ta sestra mi vyprávěla, že se sem nastěhovali z Brna, kde ona pracovala s mým bratrem v Tesle. Vyprávěla mi, jak ji vydával svědectví a zval do shromáždění, ale ona na to nereagovala. Pak se odstěhovali sem a opět se setkali s adventisty. Byli již jako rodina vyučování a pokřtěni.

Můj bratr již nežije. Čeká v prachu země na příchod svého Spasitele. Vůbec neví, že v Božím království na něho čeká radostné setkání s těmi, kteří jsou mu již teď vděční, že je přivedl ke Spasiteli.

B.aS. Nechceš i ty prožít jednou takové milé setkání? Budeš li mlčet, nedočkáš se.

4.) A je tu ještě ten čtvrtý klíč či lék, který potřebujeme především my, ale i svět kolem nás. **Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého"**

Za tímto darem, se jasně zjevuje dobrotivá tvář našeho pána. Nejen proto, že vidí jak jsou jeho učedníci roztřesení, ale i proto, že na ně vložil opravdu nelehký úkol, nenechává je v tom samotné. On ví, že se jeho učedníci budou opravdu snažit. Budou chtít splnit svěřené poslání, ale je tu jeho i jejich nepřítel, který jim v tom bude všemožně bránit. Je si vědom toho, **že bez něj nemohou ničeho dosáhnout**, a proto je zmocňuje Duchem sv. **"Přijměte Ducha svatého"**

Nevím, jaké zkušenosti s vydáváním svědectví o pánu Ježíši máte vy, ale já bezpečně vím, že vědomí, že nejsem v tom sám, mne zbavuje zbytečného strachu. Nejde ani tak o strach z neúspěchu, jako spíše o obavu, abych to udělal dobře, abych lidem nepředstavil svého pána v nepravdivém obraze.

Je dobré si uvědomit, že úkol, který nás čeká, nejsme schopni zvládnout sami. Jen blázen a hazardér se pouští do něčeho, na co sám nestačí. Rozumný přiznává svoji slabost a prosí o pomoc. Není to otázka zbabělosti, ale naopak věc důvěry. Jen ten, kdo opravdu Bohu důvěřuje, se dokáže o Boží zaslíbení také opřít, třeba tak, jak je to napsáno o Mojžíšovi **„nedal se zastrašit královým hněvem; zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl.“**

A představte si mládenečka Davida, jak stojí tváří v tvář obru Goliášovi. On ví, že není sám a že nebojuje ve své síle **"Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil.**

Ani my nemůžeme jít zachraňovat hynoucí a bořit skutky ďáblů ve své síle. Musíme jít ve jménu a síle toho, kdo nás poslal, Ježíše Krista.

Proto nám Pán důrazně připomíná: „**Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."**

(Matouš 28:18-20)

BaS. Nikdo nám nemůže zaručit, že ty dny, které jsou před námi, nás nikdy nezastihnou v situaci, do jaké se dostali Ježíšovi učedníci o letnicích, aby se nás nezmocnil strach a obavy ze zítřku. Budeme se také choulit za zavřenými dveřmi, ale nepodléhejme panice a vzpomeňme si na učedníky. Kdo dokázal vyřešit všechny jejich problémy, kdo dokázal vyhnat strach z jejich srdcí a naplnit je pokojem? Byl to náš Pán a spasitel Ježíš Kristus. On i dnes chce tentýž zázrak zopakovat ve tvém, i mém případě.

On stojí u dveří a čeká jen na tvé pozvání. Ty dveře můžeš otevřít jenom ty!